

DIRECTOR
Dr. AUGUSTIN POPA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BLAJ — JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicării repetate după
invoială

Minireea

Biblioteca Universității
201-207
Cluj

REDACTOR:
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foale bisericescă-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Așteptare lungă

Se împlinește, azi-măine, anul dela moartea bunului și marelui nostru mitropolit Vasile. Au trecut opt luni de când s'a făcut, la Blaj, în aer de rugă și în fața altarului, desemnarea urmașului. Totuși, anul 1936 moare fără să fi adus Bisericii noastre rânduiala liniștitoare a intrării în normal.

Disciplinată și profund încredătoare în purtarea de grijă a Romei, Biserica noastră se roagă lui Dumnezeu și așteaptă. Este însă firesc și omnesc lucru, că problema se discută. Că agitațiile pornesc. Nedumeriri se trezesc și se pun întrebări. De ce și cum se întâmplă una ca asta? Unde-i pricina amânării și întârzierii? Căci Vaticanul n'are nici obiceiul nici interesul de-a ține atâta vreme situația nelămurită. Asta e sigur și precis. Iar pentru Biserica noastră, provizoratul e o pierdere lesne de înțeles. Atunci, ce mână streină se amestecă în joc și tulbură buna rânduială?

Este deci explicabilă bucuria cu care am citit vestea anunțată cu slovă mare de către d. Lorin Popescu în „Curentul” din 8 Dec. 1935: „In curând vom avea un nou mitropolit la Blaj”. Credeam că d. L. P. știe ce vorbește. Nimeni nu l-a rugat doar' să se facă proroc. Și încă într'o chestiune cu care nu prea are nici în clin nici în mănecă. Și, de sigur, numai gloria de-a rămâne de minciună n'a putut-o ambiționa. — Desiluziei D. L. P. rămâne proroc mincinos. Se pare că alții l-au pus la cale să vorbească. Cine? Nu știm. Cert este însă că tâlcul pe care îl dă lucrurilor este pe cât de greșit, pe atât de tendențios.

„Dacă Vaticanul hotără mai repede — sentențiază dsa — nu mai asistăm la stășierile de azi din biserică soră. Și era mai bine nu numai pentru această Biserică românească, dar și în interesul Statului nostru”. — Era mai bine, fără îndoială. Dar cine-i vinovatul? Vaticanul? E cel puțin ridicol! Mai ales că tot dânsul explică, ceva mai jos, pricina întârzierii: nu este acord între Sfântul Scaun și între guvernul român. Dar, în acest caz, vina este exclusiv a guvernului. De ce se meșteacă în lucruri cari nu-l privesc? Căci știe și d. L. P. că pe mitropolit îl numește Papa. Guvernul nu poate face decât observațiuni ce privesc interese de stat. Acestea, în concret, fiind inexistente, interesul Statului coincide perfect cu acela al Bisericii. De-a se numi mitropolit cel mai bun și puțin. — Ce se determină de criterii pur bisericesti — în românism toți candidații fiind inexeptionabili — și de către autoritățile bisericesti.

De ce dar dsa vorbește totuși de un „punct de vedere românesc”, biruința cărui o dorește împotriva punctului de vedere al Vaticanului? Cum e cu puțință atâta lipsă de logică? — Și, mai ales, cum e cu puțință tâlcul pe care îl dă prezenței sau absenței Prelaților noștri la congresul Agrului ținut la Carei? Că absența unora „s'ar fi datorat sugestiei primite dela d. Iuliu Maniu”, e o pură bazaconie. Ca și afirmația, că „unul sau altul dintre candidații la mitropolie ar fi „agreatul dlui I. Maniu”, care, se știe, n'a avut și nu are nici un amestec, nici măcar un gest de neînsemnat, în toată chestiunea completării și de înțelegere a „congresului” în care nea următoare: lipsind dela un congres în care s'a apărut concordatul și s'au susținut interesele Bisericii unite, unul din candidați „s'a doborât lipsit de elementarul simț politic, de curentul pur diplomatic”. Ea dovedește neîndoios un lucru: că autorul nu și-a luat osteneala de-a cunoaște lucrurile despre cari scrie nechieimat și că este lipsit de elementara calitate care se cheamă „bun simț”.

Nădejde bună

Insemnări pe marginea întâiului congres al studenților români uniți

(—) Anul Domnului 1935 își dă duhul. Peste trei zile vom trăni lespede trecutul pe cripta lui. — Și nu-l vom plânge. Prea a fost aspru și întunecat la chip. În familia bisericii noastre a năvălit cu jale mare și, acum când se duce, ne lasă tot în grea încurcătură. În țară murmur și nemulțumire multă. Sbucium și frământări în toată lumea. Departe în zare bubule tunul. Se ciatină, de spaimă, mândra civilizație a Europei.

Dăm totuși slavă lui Dumnezeu pentru toate. Mai ales petrucă anul 1935 nu și-a împlinit cruntele amenințări, pe cari le-a fluturat deasupra capului nostru. Și chiar acum. Ia despărțire, a ținut să ne dea, nouă uniților, un semn special de bunăvoință. Peste ceafa amurgului a vărsat un mănunchiu de lumină. Congresul studenților noștri înfrății în ASTRU ținut la Blaj în 20—22 Decembrie, a încheiat frumos un an chinat de griji și de temeri. E aruncă o punte de speranțe proaspete spre viitorul tainic.

Acest optimism al nostru nu este de loc exagerat, ci perfect îndreptățit. Ajunge să pomenim, că e vorba de primul congres general al studenților noștri dela toate înaltele școale ale țării: București, Cluj, Timișoara și Iași, înmănunchiași în Astru. O peatră de hotar, deci, în viața acestei asociațiuni de mari nădejdi. Un punct luminos, credem, în istoria renașterii spirituale a neamului întreg. Iaviere, care trebuie să vină cât mai curând, sub sancțiunea teribilă a însuși existenței noastre. Și care nu poate veni decât printr'o elită intelectuală și morală, însuflețită de spiritul lui Hristos, trăind din poruncile evangheliei eterne. Miracol, care se petrece în alte țări, sub ochii noștri. În Franța de ex. care trăește o adevărată renaștere creștină. Și unde săvârșește adevărate minuni mai ales tineretului dela marea școală politehnică a Parisului, dată congresiștilor noștri drept pildă de urmat de către II. Sa Dr. Victor Macavel, vicarul capitular al arhidiecezel.

Importanța mișcărilor de această natură a subliniat-o mai zilele trecute, în admirabile cuvinte, însuși Sfântul Părinte Papa Pius XI — Duminecă, în 22 Decembrie, a primit în audiență pe conducătorii „asociațiilor universitare

Rămâne totuși o nedumerire: de unde aceste năsbătii? Le-o fi năseocit fantezia pură a autorului? Ori i-le-a dictat vre-un „simț politic” ascuns? În acest caz, nemulțumirea generală din Biserica noastră este mai mult decât justificată. — Această Biserică pretinde stricta observare a legii. Să nu se amestece nici o forță nechieimată la numirea de mitropolit. „Simț politic”, cu al său „punct de vedere românesc”, să tacă. Ne insultă!

a Acțiunii Catolice” din Italia, adunași la Roma pentru obișnuita lor „săptămână de studii” anuală. În fața lor, Vicarul lui Hristos a ținut să accentueze însemnătatea covârșitoare a „Acțiunii” în care lucrează; atât pentru ei înșiși cât și pentru binele public. Lor le asigură o „tinerete cu adevărat tânără”, trăită cum nu se poate mai frumos, mai onorabil; fiindcă o trăiesc în pregătire intensă pentru munca lor, cheltuiindu-se cu totul în împlinirea datoriei și mai întâi de toate a datoriei ce au față de Dumnezeu, datorii religiei, cea mai mare comoră pentru mintea și inima lor. Elanul lor admirabil la o „tinerete și mai lungă, fiindcă entuziasmul în acțiune și spiritul animator la acțiune luptă cu succes împotriva anilor și-a vârstei”. De aceea tineretului creștin trebuie să aibă mereu deviza: „tot mai mult, tot mai bine!”

Aceasta și în vederea binelui de obște. Pe acesta îl lucrează „Acțiunea Catolică”. Iar în această mișcare, „studenții nu stau nici decât la margini ci, pentru Papa, ei totdeauna au stat și stau, în anumit sens, la locul întâi. Ei sunt școala de război, care are primul rol în armată. Din ei se recrutează cel mai bun conducători, cei mai buni ofițeri, un bun stat major. Din studenți și studente așteaptă Sfântul Părinte un bun stat major al „Acțiunii Catolice”. (Oss. Romano din 23. XII. 35).

Cuvintele Papei au valoare generală. Ele se potrivesc pe deantregul și congresiștilor dela Blaj. Cu atât mai mult, că acest congres poate fi asemănat pe bună dreptate cu „săptămâna de studii” pomenită mai sus. De sigur, Astru nu se poate compara cu asociațiile universitarilor italieni. Ei sunt mulți, noi puțin. Ei sunt de mult în plină activitate, noi abia la primul congres. Ei țin o săptămână de studii, noi abia două zile și jumătate. Esențialul este însă, că pornim și noi pe același drum și Astru-l nostru e stăpânit de același spirit dătător de viață. — Cele două zile ale congresului dela Blaj sunt, în privința aceasta, garanție sigură.

Bogate în cuprins. Trei ședințe administrative și una festivă. Și ce program vast au îmbrățișat discuțiunile! Și ce rapoarte și referate temelnice, curajoase, frumoase au prezentat reprezentanții singuretecelor centre: „Astru și propaganda rei gloasă; Astru și presa catolică; Astru și Pax Romana; Astru și studenta catolică; Recunoașterea Astrului de către autoritățile universitare”. Iar discuțiunile ce s'au ținut în jurul acestor teme, au fost o adevărată desfătare pentru cei cari le-au urmărit. În același timp, organizatorii s'au îngrijit să aibă și îndrumări competente și autorizate în problemele ce-l preocupă. La fiecare ședință

au avut și o conferință: „Acțiunea catolică a studenților din Apus” (păr. Dr. Cosma Avram); „Practica vieții creștine la studențimea română unită” (păr. Dr. L. Chinez); „Rostul tinerimii academice în fața problemei unirii” (păr. Dr. Anton Gabor); și „Orientările studenților noastre unite” (Dr. Nicolae Popa). — Intreg acest program, încadrat în practici religioase: liturghii, predici, spovedanie și cuminecare în corpore, a fost străbătut de suflul credinței, și s'a desfășurat în semnul voinței hotărâte, având deopotrivă pecetea entuziasmului tineresc și a seriozității chibzuite. — Să nu uităm nici latura artistică, reprezentată prin frumosul „Concert de colinzi” dat, în cinstea congresiștilor, de către corul mixt al catedralei.

Această linie de înaltă ținută a congresului și spiritul ce stăpânește cadrele conducătoare astriste, sunt temelul optimismului nostru. Alegerea de președinte federal a d-lui Dr. Nicolae Popa, distins medic în capitală și unul din cei mai entuziaști fruntași mireni ai noștri, este o cheazășie în plus, că nădejile noastre nu vor fi înșelate.

De sigur, în acest scop, Agru din care Astru face parte, și întreagă Biserica noastră trebuie să dea grabnică ascultare dorințelor formulate în moțiunea congresului: *căminuri proprii și duhovnici* pentru fiecare centru universitar. Sunt condițiuni fără de care nu se poate aștepta rezultat. Ele trebuiesc împlinite cu orice jertfă și fără amânare.

Să sperăm că așa va fi. În acest caz, congresul dela Blaj va însemna o dată istorică în viața Bisericii și a neamului nostru.

Poveste tristă. E vorba de *salarile preoților*. Tristă este realitatea: mizeria în care se sbat slujitorii altarelor. Povești s'au dovedit a fi, rând pe rând, toate promisiunile cari s'au făcut, în numele dreptății și al țării, pentru ușurarea ei. Nu ne-am ales din ele decât cu noul valuri de speranțe, în urma căroră realitatea s'a făcut tot mai tristă și mizeria mai mare.

De aceea, fără nici o supărare, suntem nevoiți să primim cu oarecare scepticism nouile promisiuni ale dlui ministru Lapedatu,

cu toate că s'au făcut și în Parlament. (16 Dec.). — Două lucruri spune d. ministru. Bune amândouă. 1.: „Am declarat întotdeauna, în mod categoric, că consider pe preoții salariați ai Statului, ca toți ceilalți funcționari publici”. La nevoie, cu asentimentul „Congresului național bisericesc”, va prezenta și text de lege în acest sens. — 2. După ce contra actualului sistem de salarizare s'au ridicat și obiecțiuni întemeiate: „voiu căuta să schimb acest sistem astfel ca să nu mai iau de bază veniturile personale ale clerului, ci veniturile libere ale parohiilor, acolo unde sunt astfel de venituri”.

Atât, și nimic mai mult. Prea puțin. Mai în primăvară promisiunile dlui ministru au fost ceva mai precise. Se vorbea atunci de o „armonizare a salariilor” așa fel, ca preoții să fie plătiți ca membrii corpului didactic cu pregătire echivalentă; acum nu s'a mai repetat acest lucru. Deși ar fi bine să știm: rămâne preoțimea și în noul buget cu salariile actuale? Căci dacă e așa, modificarea de „sistem” anunțată rămâne și ea o nouă poveste tristă. Situația materială a clerului nu se va îmbunătăți decât în măsură prea mică. În schimb vor sporii greutățile de alt ordin: se vor naște conflicte între preot și credincioși. Căci aceștia, în multe cazuri, numai cu greu se vor decide la jertfa ce se cere, fie ea și din „veniturile libere ale parohiilor”.

Dorim totuși, din inimă, ca pesimismul nostru să se dovedească lipsit de temelii

„Bună credință” pe toată linia

Dacă ar fi să lea cineva în serios „Telegraful Român”, apoi ar trebui să creadă că, pentru cel ce-l scriu, Maglavitul e un fel de Meccă ortodoxă, de care dacă nu vorbești cu pălăria în mână și cu fața plecată spre închinare, ești vrednic să fi dat anafemei și chinurilor Gheenei. Căci dacă ești ortodox te omoară cu zeflemeaua, ca de ex. pe d. Iorga „marele psihiatru” (ghilemelele sunt ale telegrafistilor). Dacă ești „uniat”, te gratifică cu epitetele cele mai ucigătoare după a lor socoteală.

Cum au făcut-o și cu mine, într'un articol ce a umplut aproape trei coloane de ale organului officios al mitropoliei sibiene din 15 Decembrie c. prevestind cumpliri până și prin titlu: Reacredință pe toată linia. După care urmează săgețile aprinse ale atletului telegrafist împotriva „Unirii” și a celui ce a scris articolul de fond: Paralelisme trase de păr (nr. din 30 Noembrie c.), dându-l gata cu caracterizarea de Don Quichotte, printre alte fi-nețe pravoslavnice. Ba-l execută și pe celalalt „unții cetitori ai Molitfelnicului în bisericuțele atârnoitoare de Blaj”, cari nu se închină Maglavitului, scriindu-le osândă: „Acepți iobagi spiritali ai Vaticanului, nu pot crede în nimic ce vine din sau prin sufletul poporului românesc — fie cât de evident faptul, — pentru că așa-i învață Vaticanul infailibil!”

Intreg articolul abundă de grațiosități de aceste. Chipurile: să fie creștinește estetice „argumentele” tari și de sibiană bunăcredință aduse împotriva celor susținute de mine în articolul menționat mai sus. Face să fie cunoscut și de „iobagii Vaticanului”. Cum suntem în vreme de larnă, sigur, își fac mai ușor vreme pentru așa o lectură interesantă.

1. Scrie telegrafistul: savantul psihiatru Dr. G. Marinescu a afirmat categoric că vedenia lui Petrache Lupu nu e un fenomen morbid ci unul care, dimpotrivă, „ridică potențialul psihic al individului dându-i puterea de a face lucruri mari”. Aci telegrafistul se oprește cu citatul. Se vede că uită cu multă „bună credință” explicația pe care însuși d. G. M. o dă vedeniei religioase peste tot: „este efectul activității inconștientului dinamic creator”; care va săzică: în ipoteza aceasta realitatea obiectivă, externă, a „moșului” se topește ca umbra. E doar o creație a „inconștientului dinamic” al lui Petrache, idioțenia căruia, constatată medical în 1930, nici savantul profesor psihiatru n'o neagă. Cel mult îi dă nota de ... ușoară. Ceeace n'o transformă în cuminșene, oricâte vorbe cu ocol s'ar cheltui ca s'o împăneze.

2. „Maglavitul nu datează decât de-o jumătate de an și proporțional cu numărul vindecărilor întâmplare la Lourdes în primul an

□ □ Foia „Unirii” □ □

Credință tare

Suprema poruncă a Crăciunului îalcuită în pastorală păr. Dr. VICTOR MACAVEIU vicarul capitular al Arhidiecezei

[...] Pe oamenii cei dintâi cu adevărat i-a orbit trufia și mândria lor. Bine spune cuvântul sfintei Scripturi, că *inceputul a tot păcatul este trufia!* Când diavolul în chip de șarpe le-a zis, că să mănânce din pomul cel oprit, ei și-au închipuit că, de vor mânca, se vor face asemenea lui Dumnezeu, atotștiutorii, cunoscătorii și hotărâtorii ai binelui și al răului, ca și Dumnezeu însuși.

Au ascultat deci de îndemnul rău, de șoapta diavolului. Și așa călcând porunca Ziditorului lor au păcătuit ei, și au tras în greșală pe toți urmașii lor. [...]

Dar și de aceasta vinovăție și de pedeapsa ei ne-a mântuit și ne-a deslegat tot Dumnezeu cel preabun; care nu a lăsat ca „răul să fie nemuritor”, nu a lăsat ca Satana să stăpânească în lumea omenească până la capetul ei, până la sfârșitul veacului. Ci a hotărât, ca la vreme potrivită totuși să se poată deschide iarăși porțile raiului, pe seama omului, pentru că omenimea, dacă va vrea, să poată să-și găsească iarăși lăcașul, care îi l-a pregătit Dumnezeu dintru început, să poată

să se bucure de moștenirea și de fericirea, pe care Dumnezeu a gătit-o celor ce îl vor iubi și îl vor asculta.

Pentru aceasta deci a trimis Dumnezeu pe pământ pe Fiul său, pe Domnul nostru Isus Hristos. L-a trimis în chip de om, ca să fie întru toate asemenea cu noi oamenii — afară, bine înțeles, de păcat. L-a trimis, ca să pătimească ca un muritor, să moară ca și ori care din noi, pentru că a treia zi, cu puterea sa dumnezeieacă să învieze, iară prin moartea și prin fevierea sa să ne răscumpere, să ne deschidă ușile raiului, să ne scape din robia diavolului, să ne curățească de vinovăția și de pedeapsa veșnică a păcatului strămoșesc al lui Adam. [...]

Dar oare îl cunoaștem noi chiar *cum se cade* pe acest prunc, care s'a născut astăzi? Și dacă îl cunoaștem, oare îl iubim noi *asa cum se cuvine* și, mai ales, dacă îl cunoaștem și îl iubim, trăim noi *chiar așa, cum cere* aceasta iubire, împlinim noi și ținem noi poruncile și voința lui?

Sunt convins, că răspunsul vostru al tuturoră, mai ales în aceasta sfântă și mare zi, este că: da, noi toți suntem creștini, *credem fără șovăire în Isus Hristos, îl iubim și vrem să facem voința lui!*

Dar vă întreb pe voi, Iubiți Credincioși, dacă și *măne* veți crede tot așa? Dacă și *măne* ori poimăne, când ar veni între voi de aceia cari nu cred în Isus Hristos, când veți

ceti în gazete lucruri împotriva credinței, când vă va pica în mână vreă carte pe care a scris-o un dușman al credinței noastre, o unealtă a diavolului, care ar vrea să stingă toată credința noastră creștinească, vă întreb, dacă credința voastră *este atât de tare*, încât să nu vă smintească dușmanii lui Isus Hristos, dușmanii bisericii noastre, să nu vă smintească chipurile și poveștile murdare și întâmplările rele, descrise cu deamănuntul pe... de gazetă, pentru care vă dați... Leu din buzunar?

Vă pomenesc Iubiți Fii, aceste lucruri, pentru că știu cât de multe surzășpitele, cât de mulți sunt dușmanii credinței în Isus Hristos, și cum ei astăzi, mai mult decât în vremurile trecute, aleșuesc și pândesc din toate părțile, ca să pătrundă în cetatea sufletului creștinesc, ca să-l îndemne iarăși la păcate.

Vi-le amintesc acestea, Iubiți Credincioși, pentru că să știți că vântul necredinței bate din multe părți. Vântul necredinței și vântul stricăciunii de suflete!

O, dacă lumea, și noi însine, cu toții, am avea totdeauna în sufletele noastre căldura acestor zile, căldura dragostei către Pruncul din ieslea dela Viflaim, dacă noi ne-am da samă, în toată vremea, de dragostea mare pe care Dumnezeu ne-a arătat-o, prin aceea, că pe Pruncul-născut Fiul său l-a trimis pe pământ, și că noi am cunoaște bine pe Isus Pruncul și *dacă ne-am da*, cât de cât, *simțta*, ca să și

la Maglavit s'au întâmplat cu mult mai multe". — Păi tocmai asta ar fi să se dovediască! Nu mai multe ci barem o singură vindecare miraculoasă să se poată dovedi la Maglavit! Dar afară de „minuni” văzute cu urechile și de nimicuri umflate artificial, când nu-i vorba de neadevăruri sfruntate (cum e povestea cu vindecarea lui Ion Turcu), altceva nu află omul. Cel cari au vorbit și vorbesc mai puțin de caracterul vindecărilor dela Lourdes sunt preoții, lăsând aci totdeauna pe medic să aibă cuvântul decisiv. Cu „vindecările” dela Maglavit e însă chiar întors, pe cât poate omul deduce din ceea ce se scrie: le declară ca ieșind din cadrul natural un pr. Stăniloae, un pr. S. Radu ș. a., fără să auzi declarația unor medici serioși, care ar fi cunoscut și tratat și înainte de a veni la Maglavit, boala „vindecată” și pe bolnavul favorizat de ceriu. Cum s'a purces în toate cazurile dela Lourdes, și înainte de a fi Biroul de constatări, și de atunci încoace.

3. De-o îndrăzneală cum numai un telegrafist poate să fie, scriitorul articolului din chestle așterne pe hârtie enormități și bădă-ranii ca acestea:

„Atât biroul acela de constatări medicale, cât și cele câteva sute de vindecări minunate pe cari le afișează ca petrecute dela 1810 până la 1914, sunt lucruri întâmplare după 1866, de când administrația Lourdesului a luat-o congregația »Misionarilor concepției immaculate«, cari, după cum spune Lachenmann în *Religion in Geschichte und Gegenwart* »au contribuit la avântul Lourdesului prin exagerarea și inventarea sgomotoasă de minuni și printr-o industrie cucernică la aparență dar fără scrupule în realitate, care a exploatat ca pe-o afacere de rând acel loc».

Așa cutează să scrie cineva, pentru clerul ortodox, când opera clasică a lui H. Lasserre cu istoria critică a evenimentelor și a minunilor dela Lourdes, toate dinainte de 1866. e în sute de mii de exemplare cunoscută și citită în toate părțile globului! (Chiar și în românește a apărut la Iași, în 1885). — Și ca să-și poată permite o calomnie ordinară, recurge la hărdăul de imundități ale unui protestant, pentru care miracolul peste tot e o șarlatanie popească? (N'o fi și telegrafistul, în fond, de aceeaș părere?).

4. Lucrarea monumentală a lui *Bertrin* despre Lourdes, elogiată de medici ca și de toată presa creștină de bună credință, autorul articolului din „Telegraful” crede c'o face praf, (odată ce e scrisă „din încredințarea episcopului de Tarbes” (episcopul locului). Ca și când un prof. univ. catolic e un oarecare scrib dela cutare organ oficial, gata să fabrice teorii și istorie la un semn al șefului ierarhic! Ba lasă să se înțeleagă c'ar ști (dela spatele d. Marinescu) c'ar fi și scrieri de-acelea, cari explică medical fenomenele dela Lourdes... Nu trădează însă nici una din acele opere. Din smerenie probabil. — Noi știm altceva: Medicul *Dr. René Biot* a scos nu de mult o lucrare la nivelul științei medicale de azi: Lourdes et le miracle, și a dat răspunsul de specialist chiar medicilor cu dubli, ori cu „soluții” istorico-naturalistico-psihiatrice în legătură cu întâmplările din orașul minunilor reale, nu inventate de elemente cari de oameni nu se rușinează și de Dumnezeu nu se tem. — Ș'apoi acolo sunt, pentru autodocumentare, acele *Annales de Notre-Dame de Lourdes*, unde se scrie cu conștiință și cu gândul răspunderii; ori lucrarea arhicunoscută și apreciată ca lucrare dovedită până în cele mai mici amănunte: Lourdes a lui *Boissarie*, medicul. Și atâtea altele și altele.

5. Credința în obiectivitatea minunilor dela Lourdes o clatină binisor (după telegrafistul anonim, firește) și faptul că nu toți filii bisericii catolice cred în Lourdes. Dovadă: mișcările socialiste din Spania apropiată, precum și împrejurarea că, chiar în Franța cu Lourdes-ul, abia un sfert din populație e devotată practicelor religioase... Și când te mai gândești (cu acelaș cap de telegrafist) că nici L. n'are aprobarea integrală a științei, cum n'o are nici Maglavitul, caută să-ți temperezi mult extazul pentru ceea ce se petrea în orașelul din Pirineii francezi, și să-ți împarți admirația, în măsuri egale, între Lourdes și Maglavit... Ceeace însă simte confratele că „niștii” n'o vor face. Și de aceea îi și întuește la stâlpul infamiei. Și cum nu, când aceasta echivalează cu o dublă crimă: și împotriva neamului! Citez: „E cea mai rușinoasă

abdicare dela demnitatea personală și națională. E acceptarea celei mai nedemne robii: robia minții și robia spirituală a neamului”.

Așa se văd lucrurile în lumină maglaviteană. — Trăiască Maglavitul și crâncii luminii care iradează de acil! Alta ce să zicem noi „Iobagii Vaticanului?”

P. Străjeru

Lemne pentru purgător! Nu de geaba avem frați dominanți: învățăm mereu câte ceva dela ei. Așa, vrând-nevrând, caută să aflăm din cercuri de-ale lor că creștinismul roman = erezie; vlădicii uniți = agenții lui Iuda; Papa = Lucifer, ș. a. Toate acestea însă ca putere de imaginație și ca forță convingătoare sunt o nimica toată pe lângă nouile lumini și spirite ale păr. *Iosif Hanches* care face ridicolă dogma catolică a purgătorului, dând gata cu o ironie, pe cât de fină pe atât de subtilă, toată teologia papistășească.

Fără umbră de glumă! Ieșirea pe teren a păr. *Hanches* s'a produs de praznicul blândului Sf. Nicolae din acest an în *Cib*, la încheierea slujbelor hramului bisericii ortodoxe din loc. Cu acest prilej Sf. Sa s'a repezit strașnic la „uniație” și la „uniați” și după ce i-a făcut piftie cu istoria neamului și a bisericii, le-a spus-o apăsător nu cumva să n'audă bine: Când se cărăbănesc pe lumea cealaltă, s'aibă grijă și să se aprovizioneze din greu cu lemne ca să-i poată trage acolo un drag de foc-pălălaie pe felelat, cât să nu mai rămână pe sufletele lor nici o pată necurățită de flăcările și vălvoarea lui!

Fiindcă ai noștri nu cred să fie știut până acum de această cumplită armă dreptmăritoare, o semnalez că să se păzească de cel ce o mănuesc, nu cumva, — Doamne păzește! — s'apuce în bătaia ei! Că praf s'alege de cine îndrăznește s'o infrunțe. Prin urmare: păzeal! (Pr. *Sabin Olea*).

Colegiul Cardinalilor Intregi. În

»Consistorul Secret« din 16 Dec. crt. Sfântul Părinte a publicat numele celor doi Cardinali, desemnați »in pectore« încă din 13 Martie 1933 (*Tedeschini* și *Salotti*) și a creat alți 18 noui

indeplnim poruncile lui, ca să și trăim, așa cum ne cere nouă acest frate al nostru, care pentru noi oamenii a luat și el chip de om; o, dacă noi ne-am da samă de toate acestea, atunci, Iubiți Creștini, să știți că toată lumea ar avea altă înfățișare. Atunci multe din ne-cazurile de azi nu ar mai fi, ori dacă ele totuși s'ar mai ivi, le-am putea duce și le-am purta cu mult mai ușor, fiindcă dragostea lui Dumnezeu și dragostea dintre noi oamenii ne-ar fi de ajutor și de mângâiere.

Servitorii bisericii noastre, cum este și aceasta zi a Nașterii Domnului, trebuie să ne întărească credința noastră în Dumnezeu și în Isus Hristos. Trebuie să ne întărească puterile voinței noastre, pentru că — așa pe cum de omul sănătos nu se bagă ușor boalele. — tot așa, grijindu-ne curățeni și sănătatea sufletească, vom putea să ne fîlm și chiar să biruim pe dușmanul cel mare al nostru, care este diavolul, cu toate uneltele lui.

Astăzi, Iubiți Creștini, noi să rugăm pe Pruncul Isus, ca să fie cu noi totdeauna, să ni-se arete mereu în chipul pruncului ble, bătând la poarta inimii noastre, ca un brunc, care ne aduce iubirea lui Dumnezeu și cere ca și noi să-i răspundem cu aceeaș iubire.

Să leșim într-o întâmplare Celul care a venit pe pământ! Să ne înălțăm din noaptea zilelor trecătoare, pentru că Isus Hristos a venit pe pământ, el este în mijlocul nostru, și vrea să rămână între noi până la capetul veacului,

până la capetul vieții noastre, până la capetul lumii. Să leșim în calea lui, curăți, și în halne de sărbătoare trupeză și sufletească. Să răspundem cu iubire la iubirea dumnezeiască, să răspundem cu hotărârea tare, luată în ziua de azi, de a căsăli totdeauna voința și poruncile lui.

Pentru că aceasta hotărâre ne poate câștiga fericirea răului, fericirea veșnică. Numai cu aceasta hotărâre vom putea spune, că: *Nașterea lui Hristos ne-a fost astăzi de folos.* — Ceeace și noi, cu părintească dragoste, dorim tuturor!

Un cântăreț al lui Săn-Petru

Di Ștefan I. Nențescu

(ig.). Se știe ce ideli cludate are poporul nostru despre vârhovnicul apostolilor. Deși s'a învrednicit să primească chelle împărăției cerului și să fie, în poveștii mai ales, nedespărțitul tovarăș de drum al Domnului, totuși fiind plin de păcat și slăbiciuni omenești, el spășește crunt. Vai de pleca și de oasele lui! Cine n'a auzit de bătaia lui Săn-Petru?

Iată, însă, că d. Șt. I. N. la „Cântecul cocoșului”, (Trei mistere de Șt. I. N. la „Cultura Națională”, București-1922) ne dă un Săn-Petru real: cu păcate și cu virtuți, greșit dar pocăit. De aceea vrem să semnalăm acest mister potrivit pentru reprezentații religioase la toate șezătorile AGRU-lui.

În reprezentație găsim cinci servitori și servitoare. Cel cinci îl înjură mitocănește pe Nazarinean. Servitoarea, trăgând cu urechea la sanhedrin, află toată zarva de hază și vine să le povestească cele întâmplare. Auzind cărturarul și fariseii propria mărturisire a lui Isus, i-au spus: „Pricepe că osândirea ta începe, fiindcă îndrăznești să spui, Că tu ești Fiul Domnului”. Zărind și pe Petru, cum se trage lângă foc să se încălzească, ea îl identifică, arătând că e din ucenicii Celui osândit și chiar a „crestat pe Levi” = (la ureche). Petru se lapadă de trei ori: „Eu nu sunt dintre ucenici: Nu-l știu!” Când aude, însă, cocoșul, deși mai înainte se lapădase a treia oră, îngaimă: „Eu... a cântat... Stăpâne... Te-am trădat”. Și asupra sa, plângând, se frânge. Toți se ulmesc de îngrozitorul plânset de căință al lui Petru. Epilogul încheie:

Auzi cum plânge Petru? Plânge 'n tine,
În taina fecărui, în mine.
Ararcori plângând îl auxim:
Al noștri pași greșit călăuzim,
Pe margini de prăpăstii, pe coclauri,
Prin peșteri străjuite de balauri
Cădem și ne sculăm, ne prăbușim.
Auzi cum plânge? Noi înăbușim
Dojana care murmură sfoasă,
Ca o fântână pe sub tel pioasă
Ascultă, plânge!...

Citiți și răspândiți „UNIREA”

Purpurați pentru statul major al Bisericii. Numerele lor l-am dat în numărul din 30 Nov. al „Unirii”. — Solemnitățile desfășurate din acest prilej în Cetatea Vaticanului, cu o perfectă observare a ceremonialului tradițional, au avut o strălucire rară.

După serbările „Creerii”, o zi a rămas pentru vizite și felicitări. În 18 s'a desfășurat, în sala consistorială, ceremonialul „punerii beretei de cardinal”, încheiat cu un cuvânt de mulțumire al sărbătoritorilor, rostit de E. S. Salotti, căruia i-a răspuns Sfântul Părinte. — În 19 Dec. s'a ținut, în San-Pietro, impunătoarea solemnitate a *Consistorului public*, în cadrele cărora noul Cardinal a făcut obișnuita „obediță”, precum și jurământul prescripționat. Indată după terminarea Consistorului public s'a ținut, în sala consistorială, un nou *consistor secret*, în care Sfântul Părinte, potrivit obiceiului, „a închis gura” noilor Purpurați și a aprobat opțiunea Cardinalilor diaconi Laurenti și Verde pentru titlul de Cardinali-preoți.

Patru dintre sărbătorii sunt nunții apostolici în Madrid, Paris, Viena și Varșovia. Aceștia au rămas la posturile lor, și li-s'a trimis bereta de cardinal în capitalele respective, unde li-s'a predat în cadrul unor solemnități nu mai puțin impresionante. Și anume, conform vechilor uzanțe: prin căpeteniile Statelor respective. Cari acum, în deosebire de trecut, toți sunt președinți de republici. La Madrid, Paris și Viena serbările s'au și ținut în 21 Dec. Cu mare strălucire și pompă. Semnificativă mai ales serbarea dela Paris. Ea arată că „fica mai mare” a Bisericii revine la locul de cinste pe care l-a avut în trecut în catolicism.

Pe noi ne mai interesează împrejurarea, că cinci dintre noii Cardinali au fost numiți membri ai *Congregațiunii pentru Bis. Orientală*. Și anume: EE. Lor Carlo Salotti, Ighațiu Gavril Tappouni, Carol Kaspar, Massimo Massimo și Petru Boetto.

Știri mărunte

Personale. În eparhia Lugojului nouhirotoniții: pâr. *Nic. Teban* a fost detașat provizor la Petroșeni II; pâr. *Nic. Frățilă* a fost destinat pentru Lunca Cernii de sus; pâr. *Nic. Bot* pentru Sân-Gheorghe, iar pâr. *Iustin Dulău* și pâr. *Ioan Ignățel*, inv. Timișoara, au rămas, deocamdată, în disponibilitate.

— În eparhia Maramurelui: pâr. *Ioan Dragomir* din Ocna-Șugatag la Berința; pâr. *Alex. Sabău*, din Nănești la Ocna-Șugatag; pâr. *Ioan G. Mihalyi*, din Ferești a fost dimis la cerere, din legăturile eparhiei, în locul său fiind numit pâr. *Vasile Marinca* nouhirotonit.

Schimbări la Curia Romană. Noua numire de cardinali, pomenită în altă parte a gazetei, a adus cu sine și schimbări importante în diferitele dicasterii ale Vaticanului. — E-mosinier secret al Papei, în locul noului card. C. Cremonesi, a fost numit Msgr. *Iosif Migone*. *Francisc Morano* a luat locul de secretar al supremului Tribunal al „Signaturei”, ca urmaș al card. Frederic Cattani Amadori. Secretar al Congr. de Propaganda Fide a fost numit Msgr. *Celso Constantini*, iar secretar al Congregației ordinilor călugărești capucinul *Luca Ermene-gildo Passetto*. — Substitut al secretariatului de Stat și secretar al cifrului a fost numit Msgr. *Dominic Tardini*, până acum subsecretar al Congr. p. afacerile bis. extraordinare, post la care a fost chemat Msgr. *Iosif Matusardi*.

Premiații Agrului. Am anunțat, la timpul său, inițiativa luată de Comitetul Central al Agrului: un concurs cu elevii școlilor

secundare, cari aveau să lucreze o temă dată din materia religiei. „Buletinul Agru” de pe luna Dec. publică rezultatul. Dela 23 școli secundare s'au prezentat în total 133 lucrări. Cele mai bune șase au fost premiate în bani. Și anume: Roman Luiza, cl. VIII. normală, Blaj (1000 Lei); Mircea Al. VI. norm. Blaj (600 Lei); Chișiu Dumitru, VII. norm. Sighet (400 Lei); iar Pop Ioan, V. lic. Dej, Tompa Avram V. lic. Turda și George Urcan, șcl. norm. Sighet, câte 300 Lei. — Afară de aceasta au fost menționați cu „foarte bine” 17 și mai mulți „cu laudă”. Toți aceștia vor fi premiați cu cărți.

Svonuri tendențioase. Ucenicii lui Hitler sunt grozav de invențioși când e vorba de a pune în lumină falsă Vaticanul. — Nu de mult Berlinul a lansat bomba, că Sfântul Părinte pune la dispoziția Italiei toate sumele ce s'au colectat în Germania pentru „dinarul Sf. Petru” și anume, cu destinația expresă, ca d. Mussolini să cumpere pe ei mărfuri germane. „Osservatore Romano” din 19 Dec. arată ceace se putea bănuși mai dinainte: „aceste informațiuni nu corespund adevărului”.

Expoziția mondială a presei catolice. Se pregătește cu mare zor. „Osservatore Romano” din 19 Dec. vestește, că a sosit în Cetatea Vaticanului primul tren cu material pentru expoziție. Nu mai puțin de 12 vagoane încărcate.

Locale. Miercuri, la 1 Ianuarie 1936, sărbătoarea sf. Vasile și Anului nou, va predică în catedrală Rvsm. *Victor Pop*, canonic mitropolitan.

— În seara zilei a doua de Crăciun, Reuniunea meseriașilor și comercianților români din loc a aranjat o *producțiune teatrală*, urmată de dans. S'a predat „Vremuri de restriște” piesă în 4 acte, de Corneliu Georgescu. Lumea multă care a umplut sala de gimnastică a liceului de băeți, încasările frumoase ce s'au făcut, ca și aplausele călduroase cari au răsplătit jocul artiștilor amatori, dovedesc deplina reușită a reprezentăției.

† **Card. Mihail Lega** Cu un ceas înainte de deschiderea „Consistorului secret” din 16 Dec. crt. în care Sfântul Părinte a dat Bisericii 20 de Cardinali noi, ceata Purpuraților a scăzut cu unul. Card. Mihail Lega, în vârstă de 75 ani, a trecut, în acea zi de sărbătoare, la cele veșnice. Moartea lui a stârnit regrete unanime. În Curia Romană el împlinia un rol foarte important. A fost, anume, unul din cei mai valoroși juriști ai Bisericii. Stăpân pe o solidă filosofie tomistă și doctor utriusque iuris, încă în 1888 a fost numit profesor de drept canonic la „Sf. Apolinar” din Roma. În 1904 ajunge subsecretar la Congregațiunea Conciliului, în 1908 decan al marelui Tribunal „S. Romana Rotae”, atunci reorganizată de Pius X, care l-a făcut și Cardinal în 1914. Tot știința lui de drept, dovedită în câteva volume de mare valoare, l-au așezat și în fruntea Congregațiunii Sacramentelor, pe care a condus-o cu pricepere până la sfârșit. Între numeroasele Congregațiuni din care făcea parte, este și Congr. Orientală. — Dumnezeu să-l odihnească cu aleșii săi!

† **Simeon Rusu**, fost paroh-protopop în deficiență, a trecut la cele veșnice Luni, în 23 Decembrie 1935, la vârsta patriarhală de 91 ani, după 65 ani de slujbă cinstită la altarul Domnului. În marea și frumoasa familie care îl deplânge se găsește și Preasf. Alexandru al Maramureșului, ca nepot. — Fie-i partea cu dreptii!

Cețiți și răspândiți „UNIREA”

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

Telefonul „Unirii”

An nou fericit, binecuvântat de Domnul cu roaua Ceriului și cu bogăția pământului, urează tuturor colaboratorilor, cititorilor și prietenilor săi „Unirea”. — *Ii roagă, totodată, să primească micul ei dar de anul nou: „CALENDARUL PE 1936”, alăturat la acest număr, cu aceeași dragoste cu care li-se trimite.*

P. Reghin. Neajunsuri sunt, precum vedeți, în jurul numirii de mitropolit. Dar nu din vina organizației Bisericii noastre, nici din a credincioșilor noștri. Ci din partea acelora cari, fără nici un drept, se amestecă în treburile Bisericii noastre. — Cu totul altfel stau însă lucrurile la frații noștri ortodocși. N'aveți de-a face să citiți impresionantele „învățăminte” din o alegere de episcop, pe care le scrie Preasf. Ciorogariu din prilejul alegerii Psf. A. Magier de episcop al Aradului („Universul” 17, XII. 35); Respingând învinuirea că ardelenii au trimis episcopi vechiului Regat, S. Sa constată că, în afară de Patriarh: „pe ceilalți episcopi i-au ales cluburile politice fără știrea și ascultarea noastră. Pot spune spre mirarea noastră. Mai mult. Și spre mirarea aleșilor cari n'aveau altă vină decât că erau parlamentari pe acea vreme și așa au ajuns la sortii vlădiciei”. — Aici, evident, greșala este în însuși felul de organizare. În afară de alte multe neajunsuri, pe care le aduce cu sine în chip fatal răutatea omenească!

„Cronica Romanului”. Roman. Paginile Dv. dovedesc că aveți oameni cari au văzut apusul și cunosc catolicismul și de aiurea, nu numai din monumentalele zapăceli ale dlui Ghibu. De ce nu urmați consecvent linia obiectivității și a conștiinței proprii? E cât se poate de periculos să vă amestecați în... tărțile sectarismului măcinat de cutare Matei dela Cluj sau Marcu dela Sibiu. — V'ați lăsat „răpiți” și Ss. Voastre de „senzaționala răpire”... a celebrului convertit la ortodoxie Francisc Sigmund, care se odihnește acum în închisoarea dela Târgu-Mureș. Și încă ce concluzie stranie scrieți pe marginea cazului: „Deci nu este prea mare deosebire între gangsterii americani și misionarii catolici din unele țări!” — Credem, că ar fi locul să faceți ceace a făcut „Universul”: mea culpa! Și să Vă fie de învățatură pentru noul an, pe care, altfel, Vi-l dorim deplin fericit!

FRIDERIC HÖNIG

ARAD, STRADA BARIȚIU 10-21

Cea mai veche și mai mare turnătorie de clopote din România.

Fondată la anul 1840

La comandă fabrică clopote de orice mărime, din cel mai curat bronz pentru clopote, pe lângă garanția mare și cu prefixarea precisă a tonurilor. Invenție proprie licențiate

Rechizite și scune de fer pentru clopote. Motoare electrice pentru clopotit. — Telefon 376.

TURNATORIE DE CLOPOTE

FRITZ KAUNTZ

fost

SCHIEB & KAUNTZ
Sibiu — Str. Morilor 2

Livrează clopote de biserică pe garanție de ani îndelungați, turnate din material de prima calitate ca înainte de război, executate în mod artistic. Experiență îndelungată, de ani de zile, asigură o muncă reproșabilă și un sunet armonios.

Cereți oferte speciale!

Pe scrisori rog a se indica adresa precisă

